

G B

W , dnia 18 października 2012 roku

Sędzia Sądu Rejonowego w W
zam. ul.

Trybunał Konstytucyjny
00-918 Warszawa
al. J. Ch. Szucha 12a

KONSTYTUCYJNY
KLATKA

22. 10. 2012

SKARGA KONSTYTUCYJNA

L. Dz. 3454

Na podstawie art. § 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o stwierdzenie,
że :

1. art. 75 § 1, 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych /Dz. U. z 12 września 2001r, nr 98 poz. 1070/ jest niezgodny z: art. 45 ust. 1, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji , w takim zakresie w jakim regulacja nie przewiduje możliwości złożenia odwołania od negatywnej decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe i tym samym narusza normy konstytucyjne gwarantujące : prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji), prawo do zaskarżenia orzeczeń (sądowych) zapadłych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji) i dwuinstancyjność postępowania sądowego (art. 176 ust. 1 Konstytucji),
2. art. 75 § 1, 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych /Dz. U. 01.98.1070/ jest niezgodny z : art. 31 ust. 1 i 3, art. 47, art. 52 ust. 1, art. 65 ust. 1 i art. 75 Konstytucji, w takim zakresie w jakim regulacja nie wskazuje przesłanek jakimi powinien kierować się Minister Sprawiedliwości rozpoznając wniosek sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe, w tym przesłanek które mogą stanowić przeszkodę do uwzględnienia wniosku o przeniesienie oraz przesłanek, w tym dotyczących sytuacji rodzinnej, życiowej i mieszkaniowej sędziego, których istnienie stanowiłyby podstawę do obligatoryjnego lub fakultatywnego obowiązku uwzględnienia wniosku o przeniesienie, niezwłocznie bądź w określonym okresie czasu, a także maksymalnego okresu czasu oczekiwania, po upływie którego uwzględnienie wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe byłoby obligatoryjne.

W dniu września 2011r. złożyłem wniosek o przeniesienie na inne miejsce służbowe - na stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w R lub Sądzie Rejonowym w L , Ł , K , N , S lub P

W dniu sierpnia 2012 r. doręczono mi pismo z dnia lipca 2012r. sygn.

, które należy traktować jako decyzję Ministra Sprawiedliwości w sprawie nieuwzględnienia wniosku z dnia września 2011r.

W dniu sierpnia 2012r. złożyłem odwołanie od wyżej wskazanej decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia lipca 2012 roku sygn.

W dniu września 2012r. doręczono mi pismo z dnia sierpnia 2012r. sygn.

, które należy traktować jako zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w postaci zwrotu (odmowy przyjęcia) odwołania z dnia sierpnia 2012r.

W dniu września 2012r. złożyłem zażalenie na zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia sierpnia 2012r. sygn. sygn. w postaci zwrotu (odmowy przyjęcia) odwołania z dnia sierpnia 2012r.

W dniu 05 października 2012r. doręczono mi pismo z dnia września 2012r. sygn. , w którym wskazano, iż rozstrzygnięcie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wniosku o przeniesienie na inne miejsce służbowe nie jest decyzją administracyjną, a obowiązujące przepisy nie przewidują odwołania od tego rozstrzygnięcia, ani też nie nakładają na Ministra Sprawiedliwości obowiązku przekazywania korespondencji w tym zakresie do Sądu Najwyższego.

Tym samym wyczerpałem środki zaskarżenia – tj. podjąłem próby ustalenia, iż te środki zaskarżenia przysługują i próby ich złożenia.

Informuję dodatkowo, iż w dniu października 2012r. przesałem bezpośrednio do Sądu Najwyższego odwołanie z dnia sierpnia 2012r. i zażalenie z dnia września 2012r. z wnioskiem o ich rozpoznanie. Moim zdaniem nie jest to przeszkodą do złożenia skargi konstytucyjnej, albowiem nie jest wykluczone, iż Sąd Najwyższy nie przyjmie do rozpoznania mojego odwołania z dnia sierpnia 2012r. i zażalenia z dnia września 2012r., zaś termin do złożenia skargi konstytucyjnej, moim zdaniem, już biegnie.

Decyzja (pismo) z dnia lipca 2012r. sygn. , które należy traktować jako decyzję Ministra Sprawiedliwości w sprawie nieuwzględnienia wniosku z dnia września 2011r., zarządzenie (pismo) z dnia sierpnia 2012r. sygn.

, które należy traktować jako zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w postaci zwrotu (odmowy przyjęcia) odwołania z dnia sierpnia 2012r. i zarządzenie (pismo) dnia września 2012r. sygn. , w którym wskazano, iż rozstrzygnięcie Ministra

dalej pełnić służbę sędziego, nie mam możliwości zamieszkania wraz z rodziną w miejscu, w którym chcę zamieszkać na stałe. Nie mam także możliwości pełnić służby w jednym z wybranych sądów.

Wskazane wyżej rozstrzygnięcia Ministra Sprawiedliwości z dnia lipca 2012 r., sierpnia 2012r. i września 2012r. zostały wydane na podstawie zakwestionowanych przepisów określonych w art. 75 § 1, 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych /Dz. U. z 12 września 2001r, nr 98 poz. 1070/, co wprost wynika z treści wskazanych rozstrzygnięć. Ponadto to tylko art. 75 § 1 cytowanej ustawy dotyczy kwestii wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 75 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych /Dz. U. z 12 września 2001r, nr 98 poz. 1070 - § 1. Przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe może nastąpić tylko za jego zgodą.

§ 3. O przeniesieniu sędziego w przypadkach określonych w § 1 i 2 wydaje decyzję Minister Sprawiedliwości, z tym że przeniesienie sędziego z przyczyn wymienionych w § 2 pkt 1 może nastąpić, jeżeli uwzględnienie wniosku sędziego co do nowego miejsca służbowego nie jest możliwe.

§ 4. W przypadkach, o których mowa w § 2 pkt 1 i 2, od decyzji Ministra Sprawiedliwości sędziemu przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego.

Z brzmienia art. 75 § 1, 3 i 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych /Dz. U. 01.98.1070/ wynika, iż od negatywnej decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe nie przysługuje odwołanie. Taka treść przepisu narusza normy konstytucyjne gwarantujące : prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji), prawo do zaskarżenia orzeczeń (sądowych) zapadłych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji) i dwuinstancyjność postępowania sądowego (art. 176 ust. Konstytucji).

W tym miejscu zasadne będzie powtórzenie argumentów podanych w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003r., w sprawie III SNO 59/03, Lex 470255, . w którym wskazano „ Czy jednak art. 75 § 4 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, w zakresie w jakim nie przewiduje odwołania od orzeczenia sądu dyscyplinarnego wydanego w sprawie przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe bez

jego zgody ze względu na powagę stanowiska, jest zgodny z postanowieniami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Otóż, zdaniem Sądu Najwyższego, odpowiedź na to pytanie można uzyskać na podstawie analizy przepisu art. 75 § 4 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych dokonanej w płaszczyźnie norm konstytucyjnych gwarantujących: prawo do sądu (art. 45 ust. 1), prawo do zaskarżenia orzeczeń (sądowych) zapadłych w pierwszej instancji (art. 78) i dwuinstancyjność postępowania sądowego (art. 176 ust. 1).

W pierwszej kolejności ogniskową rozważań Sądu Najwyższego stanowił przepis art. 45 Konstytucji RP. Ustalenia bowiem wymagało, czy rozwiązanie przyjęte w art. 75 § 2 pkt 3 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych realizuje konstytucyjną gwarancję prawa do sądu. Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Konstytucyjne prawo do sądu obejmuje w szczególności:

- 1) prawo dostępu do sądu właściwego,
- 2) prawo do postępowania sądowego o określonych konstytucyjnie właściwościach (sprawiedliwe, jawne i bez nieuzasadnionej zwłoki),
- 3) prawo do wyroku sądowego, tj. wiążącego sądowego rozstrzygnięcia sprawy (por. A. Wróbel, Zarys koncepcji państwa prawnego w praktyce Rzecznika Praw Obywatelskich, Warszawa 1991, s. 42 i n.).

Zakres przedmiotowy prawa do sądu wyznacza pojęcie "sprawy", przy czym podzielić należy poglądy, że pojęcie to ma szerszy zakres znaczeniowy niż ustawowe pojęcie sprawy cywilnej, sprawy z zakresu prawa pracy, sprawy administracyjnej czy sprawy dyscyplinarnej. Konstytucja nie określa bowiem dziedzin prawa, z którymi łączy się prawo do sądu. Tym samym zapewnia wyższy poziom ochrony interesów prawnych (por. A. Wróbel - Prawo do sądu, (w:) Konstytucja RP w praktyce, Warszawa, 1999, s. 213 - 214). Jak z tego wynika pojęcie "sprawy sądowej", o którym mowa w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jest autonomicznym pojęciem konstytucyjnym i jego interpretacja powinna odbywać się nie na podstawie pojęć ustawowych (np. art. 2 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych), ale w zgodzie z regułami wykładni norm konstytucyjnych (por. A. Wróbel - glosa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 grudnia 1998 r., sygn. akt K. 41/97, Przegląd Sejmowy 2000, nr 1, s. 211). Zakres przedmiotowy prawa do sądu rozważany był także w orzeczeniach Trybunału Konstytucyjnego. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że pojęcie sprawy obejmuje rozstrzygnięcie o zasadności zarzutów karnych, a także rozstrzygnięcie sporów ze stosunków

prawnych łączących podmiot prywatny z innym podmiotem. Podniósł również, że konstytucyjne prawo do sądu obejmuje "wszelkie sytuacje - bez względu na szczegółowe regulacje proceduralne, w których pojawia się konieczność rozstrzygnięcia o prawach danego podmiotu (w relacji do innych równorzędnych podmiotów lub w relacji do władzy publicznej), a jednocześnie natura tych stosunków prawnych wyklucza arbitralność rozstrzygnięcia o sytuacji prawnej podmiotu przez drugą stronę tego stosunku (z tych powodów wykluczone są w zasadzie z drogi sądowej spory na tle podległości służbowej)", (wyrok z dnia 10 maja 2000 r., sygn. K. 21/99, OTK ZU Nr 4/2000, s. 555). Odwołując się do takiej wykładni wskazanej normy konstytucyjnej Trybunał Konstytucyjny, w sprawie z wniosku sędziego wojskowego przeniesionego, bez jego zgody, na inne miejsce służbowe z powodu zmian w organizacji sądownictwa uznał, że decyzje o przeniesieniu sędziego wojskowego nie należą do spraw z zakresu podległości służbowej wewnątrz aparatu państwowego, ale dotyczą jego zakresu prawa i obowiązków określających treść stosunku służbowego, co skutkuje objęcie ich zakresem konstytucyjnych gwarancji prawa do sądu (wyrok z dnia 25 lutego 2002 r., sygn. SK 29/01, OTK-A 2002/1/5). W świetle powyższego oczywistym wydaje się być stwierdzenie, że również orzeczenie podjęte w trybie art. 75 § 2 pkt 3 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, choć podstawę jego wydania stanowią działania przez sędziego niezawinione, a nawet od niego niezależne, dotyka praw i obowiązków sędziego określających treść stosunku służbowego (por. T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski, op. cit., s. 211).

W kontekście tych rozważań nie można również pominąć uregulowania przyjętego w art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (EKPC). Gwarancja prawa do sądu w świetle wskazanego postanowienia EKPC odnosi się do "praw i obowiązków o charakterze cywilnym" oraz "sprawy karnej", przy czym interpretacja tych pojęć powinna odbywać się na gruncie EKPC, a nie prawa wewnętrznego. Kierując się takim założeniem Europejski Trybunał Praw Człowieka doprowadził do objęcia zakresem gwarancji prawa do sądu sprawy dyscyplinarne, w których podejmowane są rozstrzygnięcia wpływające istotnie na prawa i obowiązki o charakterze cywilnoprawnym (por. wyrok ETPC z dnia 23 czerwca 1981 r. w sprawie *La Compte, Von Leuven i De Meyere v. Belgii*, A.43; wyrok ETPC z dnia 26 września 1995 r. w sprawie *Diennet v. Fancji*, A. 325-A).

Analizując zakres prawa do sądu trzeba również rozważyć zakres pojęcia "sądu" zawartego w art. 45 Konstytucji RP. Możliwa jest wąska wykładnia tego pojęcia, odsyłająca do treści art. 175 Konstytucji RP (por. uzasadnienie powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 grudnia 1998 r.), bądź szeroko uznająca, że w pewnych przypadkach jako sądy należy

traktować i te organy, nie mieszczące się w formule konstytucyjnej art. 175, o ile spełniają warunki wskazane w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (por. M. Safjan - Prawo do sądu, (w:) Konstytucja RP w praktyce, Warszawa, 1999, s. 239). Sąd Najwyższy opowiada się za szeroką interpretacją pojęcia "sądu", jako organu państwowego i niepaństwowego rozstrzygającego sprawy obywateli, o ile zachowują niezależność, bezstronność i niezawisłość. Tym kryteriom odpowiada z pewnością sąd dyscyplinarny powołany ustawą - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Przyjmuje się, że również na gruncie art. 6 ust. 1 EKPC organ rozpoznający prawa i obowiązki o charakterze cywilnym i sprawy karne musi być niezawisły, bezstronny, ustanowiony ustawą. Zostało więc ustalone, że sprawa przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody, ze względu na powagę stanowiska, jest sprawą w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jak i to, że rozstrzygana jest przez sąd, spełniający konieczne warunki określone we wskazanej normie konstytucyjnej. W tej sytuacji Sąd Najwyższy uznał, że w przedmiotowej sprawie spełnione zostały konstytucyjne gwarancje prawa do sądu. Stwierdzenie to uzasadnia następne pytania, czy konstytucyjne prawo do sądu łączy się z dwuinstancyjnością rozpoznania sprawy przez sąd. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 8 grudnia 1998 r. odróżnił "ogólne prawo do sądu", wynikające z art. 45 Konstytucji, jako instrument gwarancji wolności i praw obywatelskich, od zasady dwuinstancyjności. W ocenie Trybunału art. 45 Konstytucji RP, gwarantujący prawo do sądu, nie łączy tego zapewnienia z dwuinstancyjnością rozpoznania sprawy przez sąd, o ile sprawa od początku do końca nie podlega kognicji sądownictwa. Skoro tak, to uzasadnione jest - zdaniem Sądu Najwyższego - stwierdzenie, że do sprawy o przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody, ze względu na powagę stanowiska, "rozpoznawanej od początku do końca" przez sąd dyscyplinarny, a nie poddanej jego końcowej kontroli ma zastosowanie postanowienie art. 176 ust. 1 Konstytucji RP (porównaj także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 czerwca 2002 r., SK 5/02, OTK 2002 r., nr 4a, poz. 41). Zasada dwuinstancyjności postępowania sądowego wyrażona w art. 176 ust. 1 Konstytucji RP wiąże się z wolnością o charakterze gwarancyjnym określoną w art. 78 Konstytucji RP, wyrażającą prawo każdej ze stron do zaskarżenia orzeczeń zapadłych w pierwszej instancji. Wykładnia tego przepisu prezentowana przez Trybunał Konstytucyjny wskazuje, że chodzi tu o zagwarantowanie jednostce, której statusu prawnego sprawa dotyczy (tj. stronie), prawa do zaskarżania orzeczeń i decyzji do organu wyższej instancji w celu sprawdzenia prawidłowości orzeczenia (wyrok z dnia 15 maja 2000 r., sygn. SK 29/99, OTK ZU Nr 4/2000, s. 568). Zasada ta odnosi się do postępowania sądowego i administracyjnego, przy czym dopuszczalność czynienia wyjątków od zasady instancyjności (art. 78 zdanie

drugie Konstytucji RP) wyłączona jest w przypadku postępowania sądowego (por. uzasadnienie powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2002 r.).

Przeprowadzona analiza sprawy o przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody, z uwagi na powagę stanowiska, w kontekście uregulowań konstytucyjnych dotyczących: prawa do sądu, prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji i dwuinstancyjności postępowania sądowego, dała Sądowi Najwyższemu podstawę do stwierdzenia, że przepis art. 75 § 4 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, w zakresie nieprzewidującym możliwości wniesienia przez stronę odwołania od orzeczenia sądu dyscyplinarnego, wydanego w pierwszej instancji, jest sprzeczny z przepisami: art. 45, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji RP”.

Z uwagi na istniejące analogie powyższe rozważania mają zastosowanie w przedmiotowej sprawie, ponieważ ustawodawca nie przewidział również odwołania od negatywnej decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe.

Ponadto Trybunał Konstytucyjny zajmował się już podobną kwestią wskazując, iż : decyzje o przeniesieniu sędziego wojskowego nie należą do spraw z zakresu podległości służbowej wewnątrz aparatu państwowego, ale dotyczą jego zakresu praw i obowiązków określających treść stosunku służbowego. Z tego względu są one objęte zakresem konstytucyjnych gwarancji prawa do sądu - wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 lutego 2002r. sygn. SK 29/01.

Tym samym brak możliwości odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości w sprawie odmowy uwzględnienia wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe, brak możliwości złożenia zażalenia na zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w postaci zwrotu (odmowy przyjęcia) odwołania od decyzji o odmowie uwzględnienia wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe, a także brak możliwości złożenia zażalenia na zarządzenie o pozostawieniu określonego powyżej odwołania i zażalenia bez dalszego biegu naruszają prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji), prawo do zaskarżenia orzeczeń (sądowych) zapadłych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji) i dwuinstancyjność postępowania sądowego (art. 176 ust. 1 Konstytucji). W konsekwencji zwrot (odmowa przyjęcia) odwołania oraz zarządzenie o pozostawieniu bez dalszego biegu zażalenia naruszają moje prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji), prawo do zaskarżenia orzeczeń (sądowych) zapadłych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji) i prawo do dwuinstancyjności postępowania sądowego (art. 176 ust. 1 Konstytucji).

W zakresie zarzutów wskazanych w pkt. 2 skargi należy wskazać, że art. 75 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych /Dz. U. 01.98.1070/, dotyczący kwestii przeniesienia sędziego na jego wniosek, nie wskazuje żadnych przesłanek, którymi powinien kierować się Minister Sprawiedliwości rozpoznając wniosek sędziego, w tym przesłanek które mogą stanowić przeszkodę do uwzględnienia wniosku o przeniesienie oraz przesłanek, w szczególności dotyczących sytuacji rodzinnej, życiowej i mieszkaniowej sędziego, których istnienie stanowiłyby podstawę do obligatoryjnego lub fakultatywnego obowiązku uwzględnienia wniosku o przeniesienie, niezwłocznie bądź w określonym okresie czasu, a także maksymalnego okresu czasu oczekiwania, po upływie którego uwzględnienie wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe byłoby obligatoryjne.

W dniu 21 lipca 2011 r. Krajowa Rada Sądownictwa zajęła stanowisko w sprawie przeniesienia sędziego sądu powszechnego na jego wniosek na inne miejsce służbowe. W uzasadnieniu zajętogo stanowiska wskazano, iż „są jednak szczególne i wyjątkowe sytuacje życiowe (osobiste, rodzinne, zdrowotne, które ujawniły się po objęciu stanowiska sędziowskiego), w których ubieganie się przez sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe może być usprawiedliwione, a są wolne etaty do obsadzenia w innym sądzie. Choć „z pełnieniem urzędu sędziego wiążą się szczególne obowiązki oraz ograniczenia osobiste” (§ 1 Zbioru zasad etyki zawodowej sędziów, uchwalonego przez KRS), nie powinno to powodować całkowitego pomijania jego istotnych interesów życiowych. Sędzia powinien mieć możliwość zmiany miejsca pełnienia służby, gdy przemawiają za tym szczególne względy, a w sądzie, do którego chciałby być przeniesiony, są wolne etaty”.

(stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 21 lipca 2011 r. w sprawie przeniesienia sędziego sądu powszechnego na jego wniosek na inne miejsce służbowe - strony internetowe Krajowej Rady Sądownictwa).

Jak wskazywałem we wniosku o przeniesienie i dalszych pismach urodziłem się w R , tam uczęszczałem do szkoły podstawowej, średniej oraz studiowałem, a także odbywałem aplikację sądową. W R jestem nadal zameldowany na stałe, mieszkają tam , którzy ze względu na wiek i pogarszający się stan zdrowia wymagają pomocy i opieki. Miasto R i okolica stanowi oraz będzie stanowić centrum mojego życia osobistego. W 2004 roku

Poza psychologicznymi konsekwencjami tej sytuacji wynikającymi m. in. [REDAKTOWANE], dochodzi jeszcze bardzo istotny czynnik finansowy. [REDAKTOWANE] utrzymuje się sama tylko z [REDAKTOWANE] i musi ponosić m. in. duże koszty utrzymania [REDAKTOWANE] domu. Sam koszt zakupu opału wynosi około [REDAKTOWANE] zł rocznie ([REDAKTOWANE] ton węgla po [REDAKTOWANE] zł za tonę), co stanowi równowartość około 3-miesięcznych dochodów [REDAKTOWANE]. Dom [REDAKTOWANE] wymaga pilnego generalnego remontu, w tym w szczególności wymiany dachu, okien, ocieplenia budynku, wymiany instalacji centralnego ogrzewania. Koszty niezbędnego remontu wynosiłyby co najmniej kilkadziesiąt tysięcy złotych, na co [REDAKTOWANE] nie stać, zaś ja wraz z [REDAKTOWANE] również nie mamy możliwości aby pokryć koszty remontu. [REDAKTOWANE] ja ponoszę duże koszty utrzymania mieszkania w wysokości od [REDAKTOWANE] zł do [REDAKTOWANE] zł miesięcznie, w tym [REDAKTOWANE] zł tytułem czynsz za wynajem mieszkania, co stanowi średnio ponad 1/3 dochodu mojej [REDAKTOWANE] rodziny. Kosztów tych mógłbym uniknąć zamieszkując na stałe wraz z rodziną w domu [REDAKTOWANE]. Z uwagi na sytuację rodzinną, przy małej ilości udzielanych ostatnio kredytów mieszkaniowych dla sędziów, bardzo wysokimi cenami mieszkań w W [REDAKTOWANE] oraz dużymi kosztami spłaty kredytu komercyjnego, obecnie nie mam możliwości zakupu własnego mieszkania. Ponadto ulega pogorszeniu stan zdrowia [REDAKTOWANE], m. in. [REDAKTOWANE]

(dowód - dokumentacja dołączona do wniosku o przeniesienie i dalszych pism).

Tymczasem decyzja w dnia z dnia [REDAKTOWANE] lipca 2012r. sygn. [REDAKTOWANE], którą należy traktować jako decyzję Ministra Sprawiedliwości w sprawie nieuwzględnienia wniosku z dnia [REDAKTOWANE] września 2011r. o przeniesieniu na inne miejsce służbowe, w żadnym stopniu nie uwzględnia mojej sytuacji rodzinnej, życiowej i mieszkaniowej. W uzasadnieniu decyzji nie znajduje się żadne odniesienie do mojej sytuacji osobistej, co zapewne wynika z treści art. 75 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych /Dz. U. z 12 września 2001r, nr 98 poz. 1070/, w którym nie wskazano żadnych przesłanek jakimi powinien kierować się Minister Sprawiedliwości rozpoznając wniosek sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe. Powoduje to, że decyzja Ministra Sprawiedliwości, która dotyczy moich konstytucyjnych praw, nosi znamiona arbitralności bowiem nie jest konieczna w demokratycznym państwie prawa dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób - art. 31 ust.3 Konstytucji, a jednocześnie w sposób istotny wkracza w

moje życie prywatne, nie respektując więzi rodzinnych, prawa do kontaktów z osobami bliskimi, a także może wpływać na integralność rodziny, co narusza w szczególności art. 47 Konstytucji.

W tym miejscu zasadne będzie przytoczenie fragmentu uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 stycznia 1999r. wydanego w sprawie K 1/98, w którym wskazano - „Ochronie prawa do prywatności poświęcony jest także art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Jak się powszechnie podkreśla w doktrynie, chodzi o te aspekty prywatności, które polegają na ingerencji władz publicznych, a nie innych podmiotów. Niedopuszczalna jest ingerencja o znamionach arbitralności, tj. taka, która nie jest konieczna m.in. z uwagi na bezpieczeństwo państwowe lub ochronę praw i wolności innych osób, jeśli wnika ona w życie prywatne, nie respektując więzi rodzinnych i prawa do kontaktów z osobami bliskimi, a także integralności rodziny.

Choć dobra (elementy prywatności) podlegające ochronie na podstawie art. 47 Konstytucji RP oraz wskazanego wyżej przepisu i Konwencji nie mogą być enumeratywnie i precyzyjnie wyliczone (por. M. Safjan, Prawo do ochrony życia prywatnego [w:] Podstawowe Prawa Jednostki i Ich Sądowa Ochrona, Warszawa 1997, Wydawnictwo Sejmowe, s.128) to jednak w badanej sprawie we wnioskach i pytaniu prawnym wskazano, iż chodzi w szczególności o ochronę życia rodzinnego w takich jego aspektach jak trwałość rodziny i małżeństwa (w zw. z deklaracją zawartą w art. 18 Konstytucji RP) oparta o więzi uczuciowe i ekonomiczne jakie łączą małżonków i innych członków rodziny oraz bliskich, a także wolność zawarcia małżeństwa (art. 23 ust. 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, art. 12 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności) i wyboru małżonka.

Chodzi przy tym zarówno o takie skutki niedopuszczalnej i arbitralnej ingerencji władz publicznych, które już nastąpiły, jak i o takie, z których wystąpieniem poddany takiej ingerencji może się w przyszłości liczyć”.

Decyzja w postaci nieuwzględnienia wniosku o przeniesienie na inne miejsce służbowe do Sądu Rejonowego w R lub Sądu Rejonowego w L , Ł , K , N , S lub P , o co ubiegam się od czterech lat, powoduje brak stabilizacji zawodowej, życiowej, utrudnia utrzymywanie relacji rodzinnych, w tym kontaktów [REDAKTOWANE], uniemożliwia stabilizację mieszkaniową oraz zawodową mojej [REDAKTOWANE], co w sposób istoty ogranicza konstytucyjne prawo do ochrony życia prywatnego, rodzinnego oraz decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 Konstytucji). Jako przykład mogę wskazać brak możliwości utrzymywania częstego i regularnego kontaktu

z [REDAKTOWANE] Z uwagi na stan zdrowia oraz znaczną odległość (150-180 km), tak [REDAKTOWANE], jak i [REDAKTOWANE], nie są w stanie utrzymywać regularnych kontaktów [REDAKTOWANE], w tym nie byli w stanie przybyć na uroczystości odbywające się [REDAKTOWANE] m.in. związane z [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] itp., co powodowało smutek i żal [REDAKTOWANE] Powoduje to, co oczywiste, nieodwracalne straty, niemożliwie do zrekompensowania w okresie [REDAKTOWANE] czy świątecznym, w czasie okazjonalnych kontaktów.

Negatywna decyzja Ministra Sprawiedliwości narusza konstytucyjną wolność wyboru miejsca zamieszkania – art. 52 ust. 1 Konstytucji. Jest oczywistym, iż pełniąc funkcje sędziego w Sądzie Rejonowym w W [REDAKTOWANE], i nie mogąc zmienić miejsca pełnienia służby, nie mam możliwości zamieszkania wraz z rodziną tam gdzie chciałbym, tj. w okolicach R [REDAKTOWANE]

Ponadto decyzja Ministra Sprawiedliwości narusza konstytucyjną wolność wyboru miejsca pracy - art. 65 ust. 1 Konstytucji. Wprawdzie Konstytucja przewiduje możliwość istnienia wyjątków od wolności wyboru miejsca pracy, jednakże w mojej ocenie wyjątki ograniczające przedmiotową wolność powinny być szczegółowo określone i uzasadnione. Tymczasem kwestionowany art. 75 § 1 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych nie zawiera w tym zakresie żadnych uregulowań, co narusza art. 65 ust. 1 Konstytucji. Tym samym decyzja Ministra Sprawiedliwości wydana w oparciu o kwestionowany art. 75 § 1 narusza moje prawo wyboru miejsca pracy.

Ponadto w mojej sytuacji życiowej, szczegółowo opisanej powyżej, nieuwzględnienie wniosku o przeniesienie jest przeszkodą do uzyskania własnego mieszkania (domu) co narusza moje prawo określone w art. 75 ust. 1 Konstytucji do uzyskania poparcia władzy publicznej do uzyskania własnego mieszkania. Z uwagi na sytuację rodzinną, przy małej ilości udzielanych ostatnio kredytów mieszkaniowych dla sędziów, bardzo wysokimi cenami mieszkań w W [REDAKTOWANE] oraz dużymi kosztami spłaty kredytu komercyjnego, obecnie nie mam możliwości zakupu własnego mieszkania. Tymczasem [REDAKTOWANE] zamieszkuje sama w dużym [REDAKTOWANE] domu, w którym miałbym możliwość i chęć wraz z rodziną zamieszkać.

Podsumowując decyzja Ministra Sprawiedliwości w sprawie nieuwzględnienia wniosku z dnia [REDAKTOWANE] września 2011r. o przeniesienie na inne miejsce służbowe, wydana na podstawie zakwestionowanego art. 75 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych narusza moje wolności i prawa tj. prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego oraz do

decydowania o swoim życiu osobistym - art. 47 Konstytucji, wolność wyboru miejsca zamieszkania i pobytu - art. 52 ust. 1 Konstytucji, wolność wyboru miejsca pracy - art. 65 ust. 1 Konstytucji, prawo do uzyskania poparcia (nieutrudniania) działań zmierzających do uzyskania własnego mieszkania - art. 75 Konstytucji w sytuacji gdy nie jest to konieczne w demokratycznym państwie prawa dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób - art. 31 ust.3 Konstytucji.

Zgodnie z art. 56 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego, potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów, przydziela nowe stanowiska sędziowskie poszczególnym sądom.

§ 2. W razie zwolnienia stanowiska sędziowskiego w sądach działających na obszarze danej apelacji, prezes sądu apelacyjnego, w terminie trzydziestu dni od dnia zwolnienia się stanowiska zawiadamia o tym Ministra Sprawiedliwości. Minister Sprawiedliwości, w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od dnia otrzymania zawiadomienia, w oparciu o kryteria wymienione w § 1, przydziela stanowisko do danego albo innego sądu albo stanowisko znosi.

Jednakże racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego i potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów nie powinny być jedyną, ani nawet główną, przesłanką przy podejmowaniu decyzji co do wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe. W mojej ocenie, aby nie naruszać konstytucyjnych wolności i praw powinny być brane pod uwagę również przesłanki dotyczące sytuacji rodzinnej, życiowej i mieszkaniowej sędziego. Ponadto powinny być określone przesłanki dotyczące sytuacji osobistej sędziego, których istnienie stanowiłoby podstawę do obligatoryjnego obowiązku uwzględnienia wniosku o przeniesienie, niezwłocznie bądź w określonym okresie czasu, a także maksymalny okres czasu oczekiwania, po upływie którego uwzględnienie wniosku sędziego o przeniesienie na inne miejsce służbowe byłoby obligatoryjne.

Bez określenia tych przesłanek i wprowadzenia możliwości zaskarżania decyzji, stan powodujący naruszenie konstytucyjnych praw i wolności wskutek odmownych decyzji mógłby istnieć przez nieokreślony czas, bez względu na to jak wyjątkowa i szczególna byłaby sytuacja wnioskującego sędziego. Możliwość przewidziana w art. 75 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych do złożenia skutecznego wniosku o przeniesienie na inne miejsce służbowe jest w takiej sytuacji iluzoryczna. Na swoim przykładzie mogę wskazać, iż o przeniesienie do Sądu Rejonowego w R lub w L , Ł , K , N , S lub P ubiegam się od ponad 4 lat i nadal nie mam pozytywnej

decyzji ani pewności czy kiedykolwiek mój wniosek zostanie uwzględniony, co powoduje dalszy brak stabilizacji życiowej i narusza moje konstytucyjne prawa i wolności. Nawet gdyby natychmiastowe uwzględnienie wniosku nie było możliwe, z uwagi na potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów, tj. w sądu gdzie aktualnie pełnię służbę i w sądów do których wnoszę o przeniesienie, to jednak okres braku pozytywnej decyzji trwa bardzo długo, bo ponad 4 lata. Przez ten okres uległa zmianie sytuacja kadrowa we wnioskowanych sądach, w tym pojawiały się nowe etaty orzecznicze, co wskazywałem w uzupełnieniach wniosku, a mimo tego nie zostałem przeniesiony, mimo, iż wskazywałem kilka sądów do których wnosiłem o przeniesienie oraz byłem skłonny orzekać w dowolnym z wydziałów (co do większości mając do tego odpowiednie doświadczenie).

Z powyższych względów wnoszę jak na wstępie.

Do skargi załączam: kserokopię wniosku o przeniesienie z dnia września 2011r, kserokopie decyzji (pisma) z dnia lipca 2012r, kserokopie zarządzenia (pisma) z dnia sierpnia 2012r, kserokopie zarządzenia (pisma) z dnia września 2012r, odpis odwołania z dnia sierpnia 2012r, odpis zażalenia z dnia września 2012r. oraz cztery odpisy skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami.